

HỒI 2

Ám Toán Đối Ám Toán

1. Đồ cùng

Thực ra không chỉ có mình Tạ Mộng Sơn kinh nghi, Thiết Du Hạ chấn động, mà cả Trang Hoài Phi và Đường Thiên Hải cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Đường Thiên Hải một chân rời đất, như đang muốn tung mình phóng lên, một chân vẫn giữ nguyên vị trí cũ, dưới đất toàn là nước, ngâm cả vào dầy y, một ống tay áo y đang phất lên tựa chuẩn bị xuất kích, tay còn lại thì để trước ngực, cơ hồ như muốn lấy thứ gì đó ở trong ngực ra vậy – nhưng y vẫn đứng đờ ra đó như một bức tượng.

Cử động của y chẳng những rất lúng túng, mà còn có vẻ rất gượng gạo.

Bởi vì y hiểu rõ hơn ai hết.

Một cái hất tay xem chừng như rất tùy tiện của Thiết Thủ, trước sau ném hai tảng đá về phía y, thực ra đã phong tỏa toàn bộ đường tiến lên xuất kích và đường lui của y, toàn bộ đều bít chặt. Điều này làm y không khỏi kinh tâm, không khỏi sợ hãi, đột nhiên một cảm giác sướng khoái lan tỏa đi khắp người, rồi tụ lại ở một điểm, sau đó y liền bị “định thân” tại đó, không thể cử động.

Chỉ cần Thiết Thủ nhân lúc này xuất thêm một chiêu, y sẽ xong đời.

Chỉ cần thêm một chiêu, chắc chắn y sẽ mất mạng.

Chỉ một quyền.

Là đủ rồi.

Nhưng Thiết Thủ không tiếp tục xuất thủ.

Chẳng lẽ không thể cử động.

Đường Thiên Hải “định” vốn chỉ vì quá sợ hãi.

“Thật hiểm quá!”.

“Cũng may, độc mà Thiết Thủ trúng, đến giờ mới phát tác”.

“Nếu không, nếu không...”. Nếu không thì sao, bản thân y cũng không dám nghĩ đến nữa.

Xem ra khả năng của Thiết Thủ đã vượt quá dự liệu của y, nhưng còn một điều nữa còn nằm ngoài suy tính của y hơn nhiều, đó là, cùng với cảm giác sướng khoái đó, y đột nhiên đỡ người ra, tựa như một chiếc bánh tét bị bóp thật chặt vậy.

“Tại sao?” Y rõ ràng là người thi ám toán, tại sao lại trúng ám toán được?

Trang Hoài Phi thầm nhủ mình may mắn, tuy rằng thuận lợi đắc thủ, nhưng y cũng vẫn chưa chắc thành bại thế nào, nên nhất thời không dám khinh cử vọng động.

Y luôn nghĩ rằng mình hiểu rõ khả năng của Thiết Thủ, dù sao thì y cũng từng kề vai sát cánh cùng chàng khổ chiến với địch nhân nhiều lần.

Có điều, sau một thời gian không gặp, công lực của Thiết Thủ đã vượt xa tính toán của y.

Y vốn nghĩ rằng Thiết Thủ sau khi trúng độc, tuyệt đối sẽ không tiếp nổi hai tảng đá mà Đường Thiên Hải ném về phía y, uống hồ trên hai tảng đá đó còn có kịch độc Lục U Linh nữa.

Y không muốn Thiết Thủ chết ở đây.

Y cũng không muốn để Thiết Thủ chết trong tay Đường Thiên Hải.

Y càng không thích thấy Thiết Thủ vì cứu mình mà mất mạng.

Vì vậy y mới hét lên một tiếng.

Y muốn Đường Thiên Hải chớ hạ độc thủ.

Y muốn cảnh cáo Thiết Thủ không được ngạnh tiếp.

Kết quả là, Thiết Thủ chẳng những ngạnh tiếp hai tảng đá, mà còn đánh bay đao kiếm, đồng thời phong tỏa cả thoát lộ và sinh lộ của Đường Thiên Hải, còn cứu được cả mấy con cá đang dấy dựa... đến lúc đó, Thiết Thủ mới để “độc phát”.

Định thân ở đó.

Nếu đến vậy mà vẫn không chế trụ được chàng, thì quả thật là vô cùng phiền phức.

Sự dẻo dai của Thiết Thủ khiến Trang Hoài Phi không khỏi giật mình sợ hãi, còn cả khả năng kháng độc của Đường Thiên Hải cũng vượt xa tính toán của y, chỉ còn lại phản ứng của Tạ Mộng Sơn là coi như nằm trong vòng khống chế.

Giờ y mới thở phào nhẹ nhõm.

Mới thở hắt ra một hơi sáng khoái.

Y thở ra nhè nhẹ, rồi gọi: “Hong Miêu!”.

“Soạt” – Một bóng người từ phía Đông Ngu Hàng nhảy ra, điểm chân lên ang cá, hạ thân xuống bên cạnh Trang Hoài Phi.

Người này tóc bù xù hất cả ra phía sau đầu, mặt nhọt nhọn, mũi cao, gầy như que củi, miệng loe như cái ống thổi lò, mắt trắng dã, hai bờ vai như sụm xuống, y chính là tâm phúc của Trang Hoài Phi, Hạ Nhất Khiêu.

Hong Miêu vừa vào Ngu Hàng, mà không đến ngay chỗ Trang Hoài Phi, chỉ thấy y nhún vai một cái, đã phóng vút đi, sát na đó, cả Thiết Thủ cơ hồ như cũng phải kêu lên một tiếng khe khẽ tán thưởng.

Đó là vì mũi chân của Hong Miêu điểm lên mặt nước trong một cái ang cá lớn, nhưng y không chìm xuống mà còn nổi lên, mượn lực nhún mình một cái lướt tới cạnh một bể cá lớn bằng đá ở phía Tây Nam.

Quả thật đó là tuyệt thế khinh công đáng nhận được một tiếng khen ngợi của Thiết Thủ.

Nhưng điều khiến Thiết Thủ kinh ngạc không phải vậy.

Chàng vốn tưởng Hong Miêu nhảy về phía Tây Nam là vì y đã phát hiện ra nữ tử từ nãy giờ vẫn nấp cạnh bể cá kia.

Thì ra không phải vậy.

Cũng may là không phải vậy.

Hong Miêu nhắm tới mục tiêu khác.

Bởi vì lúc ấy, một người đang bò dậy trong bể cá bằng đá, quần áo ướt sũng – y loạng choạng vịn tay vào thành bể cá, chuẩn bị nhảy lên, nhưng đã quá muộn.

Hong Miêu đột nhiên cúi đầu, cái cổ dài lúc la lúc lắc của y tựa như hoàn toàn rút vào trong y phục, chỉ còn lại mỗi hai vai vừa gầy vừa nhọn, tựa như hai mũi giáo, húc thẳng về phía trước, rồi hoàn toàn chìm ngập vào hai bên hông kẻ kia.

Đối phương gào lên một tiếng thảm thiết.

Y chưa từng gặp phải cách đánh nào như vậy.

Cả người kinh nghiệm tác chiến phong phú như Thiết Thủ cũng chưa từng thấy qua kẻ nào lại dùng vai làm binh khí như người này.

Máu nhuộm đỏ cả nước trong bể.

Người vừa bò dậy kia chính là Dư Thần Phụ.

Trước đó, y đã trúng Liên Hoàn Uyên Ương Thoái của Trang Hoài Phi, bị đá văng vào trong bể cá, sớm đã thọ thương không nhẹ.

Thương thế tuy không đến nỗi mất mạng, nhưng năng lực chiến đấu của y đã mất đi hoàn toàn, vậy mà vừa mới đứng dậy đã gặp ngay sát chiêu của Hồng Miêu.

Y trừng mắt lên nhìn Hồng Miêu, miệng lắp bắp: “Người... người... Người nhân lúc ta thọ thương... vậy mà là anh hùng sao?”.

Hồng Miêu hoàn toàn không tránh né ánh mắt trước khi chết của y: “Lúc còn là lục lâm, mỗi khi người cướp của đều truy sát toàn gia người ta, về sau làm quan lại toàn làm những chuyện áp bức lương dân, chỉ là ta chưa tìm được cơ hội để giết người mà thôi, giờ thì đã được như nguyện rồi. Ta xưa nay vốn là tiểu nhân, không phải anh hùng, cũng không muốn làm anh hùng! Dùng phương thức của tiểu nhân để giết tiểu nhân thì có gì sai đâu?”.

Trên giang hồ có rất nhiều người hung hãn, giết người không chớp mắt.

Bởi vì không đủ hung, không đủ tàn thì không thể xông pha giang hồ, không thể hành tẩu trong võ lâm, ngược lại còn chết trên đường giang hồ, chết trong võ lâm mà không ai thương tiếc.

Nhưng đa phần những kẻ hung tàn lang độc, khi giết người đều không dám nhìn thẳng vào nhân thân đối phương.

Cũng có nhiều nguyên nhân khác nhau: tỷ như có kẻ không muốn nhìn thấy ánh mắt của kẻ trước khi chết, để tránh đêm về nằm mơ thấy ác mộng; có người lại sợ bị nhớ rõ gương mặt, kiếp sau sẽ đầu thai báo cừu; có người lại sợ hồn đối phương không siêu thoát mà trở lại báo cừu...

Nhưng Hồng Miêu thì không sợ.

Y nhìn thẳng vào mắt Dư Thần Phụ, ở khoảng cách rất gần, cho đến khi y chết.

Y chết thì Hà Khả Lạc cũng chết.

Bởi vì khi Hồng Miêu nhảy vào như một con mèo, thì kẻ luôn ủ rũ cúi đầu, tựa kẻ đang thoi thóp chút hơi tàn như Hà Nhĩ Mông đột nhiên phủ người xuống, hay chân khụy xuống, cả người lướt đi sát mặt đất, độ cao không quá đầu gối.

Nhảy cao đã khó, nhưng chỉ cần là khinh công cao thủ là có thể làm được, còn “bay” thấp lại áp sát mặt đất như, vừa nhanh vừa quái, cả người tựa như bình sa lạc nhận, thì quả thật là thế gian hiếm gặp.

Y lướt tới bên cạnh Hà Khả Lạc đang thọ thương ở tay, không, mà phải nói là cả người y bổ xuống, giống như bản thân y đã là một lợi khí.

Hà Khả Lạc vừa nhìn thấy y, mắt đã xanh mét lại.

Có người nói: cừu nhân gặp mặt, mắt sẽ đỏ rực lửa thù hận, nhưng nếu áp dụng câu nói này với y, thì quả thật là vô cùng sai lầm.

Mắt y quả thật là màu xanh lục.

Đồng tử của Hà Nhĩ Mông cũng ánh lên sắc xanh.

Sắc xanh ảm đạm.

Đây có lẽ là đặc điểm của tử đệ Hà gia.

Hà Khả Lạc lập tức đứng lên, dùng cánh tay còn lại của mình chém xả ra một quyền.

Đúng vào sát na ấy, cả người Hà Nhĩ Mông đột nhiên biến đổi.

Trở nên mềm nhũn.

Trong nháy mắt, y không xông thẳng vào chưởng của Hà Khả Lạc, mà cả người tựa như một bao bột, cuốn lấy cánh tay Hà Khả Lạc.

Sau đó y buông ra.

Trở lại nguyên hình.

Sau đó cả người Hà Khả Lạc liền biến thành màu xanh.

Còn mắt ngược lại lại trở thành màu đỏ.

Đỏ như máu.

Rồi y ngã xuống.

Kế đó... Hà Nhĩ Mông thổ ra một búng máu:

Trong sắc đỏ của máu lại mang theo màu xanh lục sẫm.

Chiến cục rất rõ ràng, rất bạo tàn, song phương đều xuất thủ rất trực tiếp, rất trực diện.

Hà Nhĩ Mông dùng thân thể nhận lấy một chiêu Đại Khai Bia Thủ của Hà Khả Lạc, nhưng vừa chạm vào người đối phương, y đã độc sát Hà Khả Lạc.

Y thanh lý môn hộ.

Cùng lúc đó, Hồng Miêu cũng giết chết Dư Thần Phụ, cũng chỉ trong một cái nháy mắt.

Cả hai xuất thủ đều rất hung, rất tàn, rất độc, hơn nữa lại tốc chiến tốc quyết.

Trang Hoài Phi cơ hồ cũng rất miễn ý.

Y đưa mắt nhìn Hà Nhĩ Mông, trước đây luôn cúi đầu cúi mặt thông tay, giờ đã ngẩng cao đầu ưỡn ngực, song mục sáng rực thần quang, hỏi một câu:

“Mọi chuyện ổn thỏa chứ?”.

“Không được hoàn toàn”. Hà Nhĩ Mông đưa tay quệt vết máu vương trên khóe miệng, đáp: “Công lực của Thiết nhị gia thâm hậu vượt quá dự đoán của chúng ta, có điều, được lực đã phát tác, tất cả đều vận tác theo đúng trình tự đã định”.

Trang Hoài Phi hỏi tiếp: “Còn Đường Thiên Hải?”.

Hà Nhĩ Mông đáp rất nhanh: “Đó là vì y có kháng thể”. Mọi y vẫn còn xanh mét.

Trang Hoài Phi trầm ngâm: “Kháng... thể...?”.

Hà Nhĩ Mông tuy lúc nào cũng cung cung kính kính, nhưng hễ nói đến chức nghiệp của mình, gương mặt y liền xuất hiện một quang sáng khó hiểu: “Đó là vì Đường tướng quân bình thường đã quen sử dụng Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên, y dùng nhiều, tiếp xúc đương nhiên cũng không ít, thêm nữa y lại là đệ tử của Thục Trung Đường Môn, trong cơ thể đã tiềm phục sẵn một sức đề kháng với độc dược, tiểu nhân gọi là “kháng thể”, Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên mà tiểu nhân hạ lên người y, gặp phải kháng thể đó, ít nhất cũng phát tác chậm đi một chút, đồng thời tác dụng cũng giảm đi phần nào”.

“Có điều...”. Y lập tức bổ sung ngay, “Như vậy cũng vô dụng, Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên của tiểu nhân sẽ tuyệt đối không thất thủ đâu, lão đại không cần phải lo lắng. Lát nữa rồi y cũng “tiểu tử” bảy lần rồi tàn đời thôi”.

Trang Hoài Phi xoa bóp hai chân, mỉm cười nói: “Vậy thì ta hiểu rồi”.

Chỉ nghe Đường Thiên Hải rống lên một tiếng, tức giận đến bầm gan tím ruột gầm gừ nói: “Trang Hoài Phi, ngươi làm trò thối tha gì vậy?”.

Sắc mặt Trang Hoài Phi rất lạnh lùng.

Nụ cười cũng rất lạnh lùng, vì vậy ngữ khí của y lại càng lạnh lùng gấp bội: “Không có gì, chỉ là đồ cùng thôi”.

“Đồ cùng?”.

Rõ ràng, Đường Thiên Hải nhất thời cũng không hiểu ý Trang Hoài Phi muốn nói gì.

2. Chủy hiện

“Đồ cùng”. Thiết Thủ ôn hòa giải thích: “Chủy sẽ hiện”.¹

Tuy chàng không thể di động, chẳng thể vận kinh, nhưng nói chuyện, suy nghĩ thì vẫn không có vấn đề gì.

Nghe xong, Trang Hoài Phi liền cười cười nói với Thiết Thủ: “Vẫn là huynh hiểu ta nhất”.

“Ta không hiểu huynh”. Thiết Thủ vẫn ôn hòa tự chế giễu mình, “Nếu ta hiểu huynh, ta còn rơi vào cảnh này sao?”.

“Rơi vào cảnh này cũng có gì không hay đâu”. Trang Hoài Phi chau mày, duỗi chân, cúi người, duỗi gót, xoay xoay bàn chân, tựa như huyết mạch hạ bàn y đều đang tắc nghẽn vậy, “Ta vốn chỉ muốn giúp huynh, thất đắc tội”.

Thiết Thủ bình đạm trả lời: “Tình cảm bằng hữu chính là do ta giúp huynh một việc, huynh giúp ta một việc, ta hại huynh một lần, huynh hại ta một lần mà có”.

“Đó mà là giúp à?” Đường Thiên Hải phẫn nộ mắng chửi: “Ta khinh! Ta mới là kẻ giúp người! Vậy mà cả ta người cũng ám toán nốt”. Mặc dù y rất kích động, nhưng ngoại trừ ngũ quan ra, toàn thân y vẫn không thể cử động.

“Người cũng vậy thôi”. Tạ Mộng Sơn lại ho, “Người cũng ám toán ta, uống cho ta tin tưởng các người đến vậy”.

Trang Hoài Phi thấy đại cục lúc này đã định, mới có tâm tình chậm rãi nói: “Kỳ thực, chúng ta ở đây, nếu không phải là ta ám toán người thì là người ám toán ta, ám toán đối ám toán, thì phải xem kẻ nào thủ đoạn cao minh hơn thôi”.

Thiết Thủ liền kháng nghị: “Nói như vậy đối với ta thật không công bằng, ta chưa ám toán ai cả”.

¹ Đồ cùng chủy hiện: hay còn nói Đồ cùng chủy thủ hiện. Câu thành ngữ này bắt nguồn từ câu chuyện Kinh Kha hành thích Tần Thủy Hoàng, Kinh Kha giấu chủy thủ bên trong tấm bản đồ, mở ra trước mặt Tần Vương, khi bản đồ mở hết thì chủy thủ cũng lộ ra. (Chiến Quốc Sách – Yên Đệ Tam)

Trang Hoài Phi đưa mắt nhìn chàng, trong ánh mắt đột nhiên dâng lên một tình cảm khó tả, chỉ thấy y thở dài một tiếng, rồi nói: “Huynh nói đúng, huynh là ngoại lệ”.

Thiết Thủ bật cười: “Giờ thì công đạo hơn nhiều rồi”.

Trang Hoài Phi ngạc nhiên nhìn chàng, kinh ngạc hỏi: “Huynh có biết rằng mình rất kỳ quái không?”.

Thiết Thủ tâm bình khí hòa đáp: “Nói thực lòng, ta không biết, xưa nay ta luôn nghĩ rằng mình rất bình thường”.

Trang Hoài Phi lườm chàng một cái: “Ta cũng nói thực lòng, ta không biết là mình nên khâm phục huynh hay là lên căm ghét huynh nữa? Hay là nên coi thường huynh? – Trong thiên hạ này có bổ khoái nào thẳng thắn, thành thực, chính trực hơn nữa lại dễ bị lừa gạt như vậy không? Vậy mà huynh lại vì vậy mà thành danh, mà còn mạng lớn không chết... người như vậy, đáng lẽ nên chết một trăm lần từ lâu rồi, bìa mộ sớm đã bị người ta nhổ đi làm tường rồi, cỏ mọc trên mộ sớm đã cao quá sừng trâu rồi, vậy mà huynh vẫn sống sờ sờ!”.

Thiết Thủ không ngờ lại cười: “Đa tạ huynh đã tán mỹ, ta thì thấy ngược lại, có thể chính vì những nguyên nhân đó mà ta mới sống được đến giờ đó”.

Trang Hoài Phi cười “hắc hắc” mấy tiếng, tác dụng và hiệu quả của tiếng cười của y, giờ đã có chút giống với tiếng hô khan thường ngày của Tạ Mộng Sơn, “Huynh vẫn còn cảm thấy ta đang tán mỹ huynh sao – đấy, thử nói xem, người như huynh thì ta nên khâm phục, coi thường hay căm ghét mới được đây?”.

Không ngờ Thiết Thủ lại đáp: “Khâm phục”.

Trang Hoài Phi bật cười: “Khâm phục?”.

Thiết Thủ chậm rãi đáp: “Huynh nên khâm phục ta, huynh nên cảm thấy hổ thẹn”.

“Hổ thẹn?” Trang Hoài Phi kêu lên một tiếng, “Tại sao ta phải cảm thấy hổ thẹn! Giờ huynh đã lọt vào tay ta, ta còn phải hổ thẹn gì nữa! Huynh sống chính nghĩa mãi như vậy mà không cảm thấy buồn chán sao?”.

Thiết Thủ thẳng thắn nói: “Bởi vì huynh không phải là một bổ khoái chính trực, thẳng thắn, thành thực, công bình, kiên định duy trì pháp kỷ, trừ bạo an lương giống như ta, ta sống một cách có ý nghĩa, có mục tiêu, làm sao mà buồn chán được”.

Trang Hoài Phi cười gằn tức giận: “Ta đâu phải là Tứ Đại Danh Bộ! Huynh có Thiên Tử đứng sau, có Gia Cát tiên sinh chống lưng, có triều đình làm chỗ dựa! Danh khí của ta đâu bằng huynh, lương thưởng bổng lộc cũng không nhiều như huynh, uy vọng cũng không lớn bằng huynh, vậy ta còn liêm khiết được không? Chính trực được không?”

Kiên trì được bao lâu? Ta chỉ sợ cả đứng cũng không đứng vững nổi nữa đó! Đương nhiên là huynh thì khác, huynh đã thành danh, đã có uy quyền, còn những kẻ như chúng ta thì sao?”.

Thiết Thủ hùng hồn đáp trả: “Ta công chính, không phải vì thành danh. Ta kiên định, không phải vì uy quyền. Ta thẳng thắn, là vì kết giao bằng hữu vốn là phải như vậy. Ta làm chuyện gì cũng là vì dân trừ hại. Danh tiếng lớn hay không ta không thể khống chế nổi, lương bổng đủ dùng là tốt rồi, cần nhiều để làm gì? Uy vọng dùng để làm gì? Đã không thể ăn cũng chẳng thể mặc, muốn có uy vọng thì sao không đi đứng cạnh tượng thần ấy, người người đều phải quỳ xuống dâng hương, vậy không phải là đủ uy vọng hay sao? Sái Kinh còn sống sờ sờ ra đó, vậy mà đã sai người đi khắp nơi dựng trường sinh từ, đó là y tự coi mình là người chết, hơn nữa còn bắt người khác coi y là người chết theo luôn. Chúng ta làm gì, nghĩ gì là do tính tình quyết định, không phải là do mấy thứ lợi ích tầm thường mà phải khuất ủy cầu toàn. Cho dù hôm nay ta có chết, dù chưa bao giờ thành danh, ta cũng vẫn y theo đúng tôn chỉ chính trực, thành khẩn, liêm minh, thẳng thắn của ta, chẳng vì cái gì cả, chỉ vì ta cảm thấy như vậy sẽ thanh thản, có thể sống như bậc đại trượng phu, sống lâm li bất tận, hoàn toàn viên mãn”.

Chàng ngưng một chút rồi lại bổ sung tiếp: “Huynh cũng nên sống như vậy mới phải. Có lẽ bản thân huynh cũng không biết, huynh vốn cũng là một người như vậy, sớm đã có thanh danh và uy vọng, không biết đã có bao nhiêu hậu bối sùng bái huynh, ngưỡng mộ huynh, coi huynh là tấm gương để noi theo”.

Giờ chàng đã trúng độc.

Đã lọt vào tay kẻ khác.

Vậy mà chàng vẫn sang sảng khuyên răn người khác phải hướng thiện, hướng lên.

Điều này làm Trang Hoài Phi vô cùng bức tức, cũng không thể làm gì, vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Đừng làm ta cảm thấy áy náy, bởi vì ta không phải là hạng người ấy”.

Thiết Thủ vẫn kiên trì: “Huynh đừng tự lừa dối bản thân mình, lừa mình lừa người đều vô dụng thôi, huynh vốn là loại người ấy rồi”.

Trang Hoài Phi cười gằn: “Nếu ta là hạng người đó, thì liệu ta có đối đãi huynh thế này không?”.

Thiết Thủ lớn tiếng nói: “Nếu huynh không phải là hạng người đó, thì ta sớm đã là một tử thi từ lâu rồi, còn có thể sống mà đối đáp với huynh thế này sao?”.

Trang Hoài Phi nhất thời á khẩu vô ngôn.

Kỳ thực, Thiết Thủ nói nhiều như vậy, một mặt là để khuyên giải Trang Hoài Phi, mặt khác, quan trọng hơn, là để yểm hộ giúp người khác.

Bởi vì chàng nhận ra nữ tử đã từng đi chung với Trang Hoài Phi, nàng đang từ từ xoay người, dịch bộ, rồi lén đi. Trong những người ở đây, người duy nhất đủ mẫn cảm để phát hiện có người lén bỏ đi, chỉ sợ là Trang Hoài Phi.

Vì vậy chàng phải đánh lạc hướng y, cho đến khi nàng tẩu thoát thành công.

Đến giờ, nàng đã đi được.

Rời khỏi đây.

Một nữ tử khác, người luôn ẩn hiện trong lòng chàng, vẫn lưu lại, thân hình nhỏ nhắn nép sát vào ang cá, lặng lẽ chờ đợi.

Thiết Thủ đã cố ý đánh động vào điểm yếu nơi sâu thẳm linh hồn của Trang Hoài Phi, thành công yểm hộ nữ tử thứ nhất rời khỏi đây an toàn.

Tuy là chàng không biết mình làm vậy là đúng hay sai, nữ tử kia có mục đích gì, nữ tử còn lại kia có dự định gì.

Có điều, chuyện gì nên làm, chàng nhất định sẽ làm mà không hề do dự.

Chết cũng không hối hận.

Đây chính là danh bộ Thiết Thủ.

2. Cùng đường

Những lời chàng nói với Trang Hoài Phi cũng là sự thực.

Điều gì nên nói, chàng sẽ nói, còn nói ra có rước họa sát thân hay không, chàng không quan tâm.

Kẻ chấp mê nên hối cải.

Người có lý không ăn năn.

Nhưng nhìn dáng vẻ Trang Hoài Phi hiện giờ, có thể nhận thấy dường như cũng đang rất hổ thẹn, có điều dù là hổ thẹn, y vẫn trừng mắt lên với Thiết Thủ và kẻ thù của y, tựa như nhìn thấy ma giữa ban ngày vậy. Hồng Miêu đại khái cũng nhìn thấy được tâm tư của y, liền bước lên một bước, thấp giọng nói:

“Lão đại, để tiểu nhân thay người giải quyết”.

Trang Hoài Phi lắc đầu.

Y hiểu hảo ý của Hồng Miêu.

Giết bằng hữu dù sao cũng là một chuyện không dễ hạ thủ.

Để người không phải bằng hữu thay mình hạ thủ thì dễ hơn nhiều.

Vì vậy y lại càng không thể chấp nhận đề nghị của Hồng Miêu.

Thiết Thủ chợt nói: “Người là Hồng Miêu?”.

Hồng Miêu cười lạnh: “Người không khuyên nổi ta đâu, cũng không là ta cảm động được đâu, ta không phải là quân tử, ta là tiểu nhân”.

Thiết Thủ nói: “Hay cho một tên tiểu nhân. Kinh công vừa rồi của ngươi thì không có gì đặc sắc, nhưng dùng thân thể làm phi tiêu, làm chùy thì đại khái chỉ có nhất khiêu sát nhân Hồng Ngưu Hạ Kim Trung mới làm được thôi”.

Chàng cười cười hỏi: “Rốt cuộc ngươi là Hồng Miêu? Hay Hồng Ngưu?”.

Hồng Miêu nghiêng răng, gân xanh trên trán nổi lên chàng chọt: “Ta, chỉ, là, một, tên, tiểu, nhân!”.

“Thì ra Hạ Nhất Khiêu lại chính là hắc sát tinh trên giang hồ năm xưa, Hạ Kim Trung!” Tạ Mộng Sơn ho khan một tiếng, nói: “Hồng Miêu, lão Hà, hai người đều làm sai dịch trong nha phủ còn dám tạo phản, biết đó là tội gì không? Mau bắt Trang Hoài Phi lại cho ta, lấy công chuộc tội”.

Hồng Miêu nói: “Ta là bộ hạ của Phi gia, Phi gia là lão đại của ta, ông ấy muốn làm gì, ta sẽ làm điều đó, ta là tiểu nhân, ta tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh”.

Đường Thiên Hải gầm lên phẫn nộ: “Hạ Nhất Khiêu, hấn muốn tạo phản, ngươi cũng tạo phản theo hấn chắc? Tên tiểu nhân nhà ngươi không muốn sống nữa hả?”.

Hồng Miêu cười gằn nói: “Tiểu nhân đại nhân đều là mạng, cũng chỉ có một mạng mà thôi! Ngươi cấu kết với Phi gia hạ độc Tạ đại nhân, độc sát Thiết nhị gia cũng vì số bảo tàng đó thôi, lẽ nào ngươi không tạo phản chắc”.

Lời này vừa thốt ra, hai hàng lông mày của Tạ Mộng Sơn đã chau lại, trừng mắt nhìn Đường Thiên Hải quát: “Tên tặc tử nhà ngươi! Ngươi đã cấu kết với Trang Hoài Phi, tại sao trước mặt ta lại luôn tỏ ra thủy hỏa bất tương dung, thế bất lưỡng lập như vậy?”.

Đường Thiên Hải rút qua kẽ răng: “Tất cả là vì ngươi”.

“Ta?”.

“Nếu lão tử và Trang Hoài Phi, một kẻ làm giám quân, một kẻ làm tổng bộ đầu hòa mục hợp tác, xưng huynh gọi đệ với nhau, tri huyện nhà người liệu có để yên cho chúng ta không? Nếu không phải điều đi nơi khác, thì chắc cũng là không giao trọng trách thôi đúng không?” Đường Thiên Hải hùng hực khí thế nói tiếp: “Lão tử và tiểu Trang luôn cãi cọ tương tranh như môn thần giữ cửa, tất cả đều chỉ là để diễn kịch cho người xem thôi”.

Lần này thì Tạ Mộng Sơn then quá hóa giận: “Được lắm! Thì ra các người là lão tương giao, thật thất kính! Có điều, dù người và hần là đồng bọn, Ngô Thiết Dục cũng chỉ coi trọng tiểu Trang, chứ đâu có để miếng thịt lợn béo như người vào mắt!”.

Đã chết đến nơi rồi mà y vẫn không quên ly gián đối phương.

“Lão rùa đen đó không coi trọng ta thế nên mới có cục diện rút đầu rút cổ chạy trốn khắp nơi như ngày hôm nay!” Đường Thiên Hải thở hổn hển nói: “Y tín nhiệm tiểu Trang, nhưng y cũng không thể không hợp tác với lão tử, bởi vì y cố thực lực của nhà lão tử, y mới dám làm tặc, dám la hét bắt cướp như vậy. Không có Thục Trung Đường Môn chống lưng, y là gì chứ? Đường Thiết Tiêu chịu làm hộ vệ cho y à? Y làm sao mà tách lão tử ra được”.

Tạ Mộng Sơn cười như điên cuồng nói: “Nhưng Ngô Thiết Dục đã xảy ra chuyện rồi, Thục Trung Đường Môn nhà người cũng uống công toi, không được gì cả!”.

“Bà nó, một xu hần cũng không có! Ta nắm nữ nhi hần trong tay mà cũng không uy hiếp được!” Đường Thiên Hải ngoác miệng mắng chửi, cơ mặt giật giật không ngừng: “Hần đã giao đại bộ phận tài sản cho tiểu Trang cất giữ, điểm này lão tử hiểu rõ hơn ai hết! Hần đã cùng đường, hết cách, hần chỉ còn chờ chết thôi”.

Y quay sang Tạ Mộng Sơn gầm lên tiếp: “Người cũng vậy!” Tuy y đã trúng độc, nhưng vẫn hung hăng tàn bạo như trước.

Tạ Mộng Sơn họ.

Y cũng bị chế trụ.

Lúc này y cũng đang ở trong quán trọ ở cuối đường.

Có điều ngữ điệu của y chưa từng quên khiêu khích:

“Các người là đồng bọn, tại sao trong “Mi Huyện Đại Hội” năm nay người lại cáo trạng với Cao Đương Nhất Đắc là người nhìn thấy Trang bộ đầu và Ngô Thiết Dục đi chung đường.

Trang Hoài Phi trừng mắt nhìn Đường Thiên Hải.

Đường Thiên Hải rành rành đã bị ánh mắt của y làm cho sợ hãi: “Lão tử phải nói như vậy thì dám ứng khuyến chó săn Cao Dương Nhất Đắc, Đỗ Tiệm, Thượng Phong Vân mới không nghĩ rằng lão tử và Tiểu Trang đồng mưu. Lão tử vừa trở về, đã định bí mật gặp tiểu Trang, cho y biết trước mà đề phòng, vừa rồi là chưa có cơ hội lên tiếng đấy thôi”.

“Có cơ hội hạ độc mà không có cơ hội nói vài câu với ta à?” Trang Hoài Phi lạnh lẽo cất tiếng, “Người cáo giác ta cấu kết Ngô Thiết Dục với Cao Dương đại nhân là để vạch rõ giới tuyến với ta, sau đó, người để ta y kế thi hành, độc sát Tạ đại nhân và Thiết Thủ, rồi người sẽ thu thập ta, độc chiếm tang vật, lại có thể ung dung thoát tội, chỉ có thế mà thôi...”.

Đường Thiên Hải bắt đầu hoảng hốt, cơ mặt vặn vẹo, giống như một con hải cẩu: “Người... người đừng nghe kẻ khác ly gián, sắp đặt! Ta... ta là hảo bằng hữu của người, cùng tiến cùng thoái, sao người có thể lấy oán báo ân được!”.

Y như quả bóng xẹp hơi, không còn trước mặt câu “lão tử” sau một câu “lão tử” nữa.

Dù sao, y cũng là kẻ đang nằm trong tay người khác.

Đứng dưới mái hiên, há có thể không cúi đầu?

4. Cùng đồ

Kẻ cùng đường, tự nhiên là không có cách nào không chán nản.

“Ta không bị người khác sắp đặt”. Trang Hoài Phi trang trọng nói, “Ta sớm đã nhận được tin tức người vu hãm ta trước mặt Cao Dương đại nhân từ lâu rồi”.

Tuy Đường Thiên Hải đã xẹp hơi, nhưng vẫn găm lên như một con hải tượng phát dục, “Kẻ nào! Kẻ nào ở ở sau bày đặt thị phi, thì sẽ không có kết cục tốt đâu”.

Y nhìn chằm chằm vào Thiết Thủ, thần tình tựa một con hải báo.

Bọn họ cùng đi trở về từ Mi Huyện, nhưng chỉ có mình Thiết Thủ là có cơ hội tiếp xúc với Trang Hoài Phi, đương nhiên y cho là Thiết Thủ đã tiết lộ chuyện này cho họ Trang biết.

“Là ta nói đấy!”.

Người vừa lên tiếng là Hà Nhĩ Mông.

Lần này thì cả Đường Thiên Hải và Tạ Mộng Sơn đều hiểu ra, hơn nữa đều lấy làm căm giận:

“Hà Nhĩ Mông, uống công ta tín nhiệm ngươi, vậy mà ngươi lại ăn cây táo rào cây xung!”.

“Lão Hà, lời do ngươi bịa đặt, độc cũng do ngươi hạ, có phải không?”.

Hà Nhĩ Mông vẫn im lặng không phản bác.

Y trúng một chiêu Khai Bia Thủ, thương thế không nhẹ, nhưng vẫn thà giờ mình nhận một kích cũng phải hạ sát địch thủ ngay từ chiêu đầu tiên, khí thế này hiển nhiên đã làm chấn nhiếp kẻ vốn là trưởng quan của y, Tạ Mộng Sơn và giám quân Đường Thiên Hải tâm cao khí ngạo.

“Phải”. Y gật đầu, “Lời là do ta nói, không có ta thì tên tiền nhân nhà ngươi đã một lưới bắt gọn cả Tạ đại nhân, lão đại và Thiết nhị gia rồi còn gì”.

Đường Thiên Hải đột nhiên đỏ bừng mặt.

Phần nộ và kích động khiến chân tay y từ từ có cảm giác trở lại, còn chậm chậm co lại, rồi xòe ra được bàn tay nữa.

Thiết Thủ lặng lẽ quan sát những di biến nhỏ bé đó.

Tạ Mộng Sơn thì dường như vẫn chưa hiểu: “Nhưng ngươi đâu có cơ hội để thông báo cho Trang bộ đầu?”.

Thiết Thủ thở dài, cố nén nhưng cũng không nén được: “Hong Miêu có cơ hội nói chuyện với Trang bộ đầu”.

“Ý ngươi nói... chẳng trách!”

Tạ Mộng Sơn hốt hoảng nói, “Chẳng trách vừa vào nha môn, lão Hà đã lén lén lút lút nói mấy câu với Hong Miêu”.

“Đừng quên!” Hong Miêu cười gằn, “Chúng ta là đồng bọn mà”.

“Phải! Ta hận ngươi tại sao lại giết bào đệ Đường Lang của ta!” Đường Thiên Hải đột nhiên gầm ghè nói: “Là ngươi giết hắn”.

Trang Hoài Phi nói: “Ta chỉ đánh y trọng thương thôi, bởi vì y muốn sát hại Ngô Thiết Dực”.

Đường Thiên Hải tức giận mắng: “Hắn giết Ngô Thiết Dực thì liên quan gì đến ngươi, có phải là là hắn muốn giết ngươi đâu!”.

Trang Hoài Phi nghiêm giọng đáp: “Ngô Thiết Dực là ân nhân của ta, kẻ nào muốn thương hại y, ta sẽ giết kẻ đó”.

Đường Thiên Hải nói: “Rắm chó! Phân lợn! Rùa thối! Hấn chỉ giả nhân giả nghĩa, mượn chuyện công để làm chuyện tư, thân ở ngôi cao thực chất chỉ là một tên ác khẩu giết người không chớp mắt mà thôi!”.

Chẳng ngờ Trang Hoài Phi lại thản nhiên thừa nhận: “Đúng vậy”.

Đường Thiên Hải liền hỏi ngược lại: “Vậy tại sao Đường Lang không thể giết y?”.

Trang Hoài Phi lắc đầu: “Không thể!”.

Đường Thiên Hải ngẩn người: “Căn bản không thể dùng lý mà nói với hạng người như người!”.

“Không! Tuy ta hành sự phi pháp, nhưng lại tuyệt đối có lý lẽ”. Trang Hoài Phi nói, “Đường Lang vốn chính là người mà Đường môn phái đến để giám sát Ngô đại nhân thực hiện những vụ án đó, y vừa thấy Ngô đại nhân bình tích bại lộ thì đã phục ở Thiểm Đạo để ám sát hồng độc chiếm tang vật. Ta chỉ là nhân được tin tức nên đến trước một bước đánh y trọng thương thôi”.

Ngũ khí y nặng dần: “Đường Lang là một trong những nhân vật chủ trương nuốt trọn các môn phái trong võ lâm. Y muốn chiếm hữu số tài vật đó để huyết tẩy võ lâm. Để củng cố thực lực của mình, y đã làm ra rất nhiều chuyện khiến người ta phải căm hận, chẳng hạn như Đường Môn các người có một tinh anh tên là Đường Thủ Lôi, đã phát minh ra một loại ám khí gọi là Đại Khoái Điện, để Đường Lang biết được. Y liền đoạt lấy phát minh đó, nói là của mình, Đường Thủ Lôi kháng nghị, nói sẽ tố cáo lên Đường lão thái thái, thì y liền giờ trò ám toán, sát hại Đường Thủ Lôi, chuyện này có thật không?”.

Đường Thiên Hải lẩm bẩm: “Người... người biết cũng không ít chuyện”.

Trang Hoài Phi lại nói tiếp: “Ta còn biết muội muội của Đường Thủ Lôi sau khi nghe được tin này, đã bị phản hóa cuồng, muốn báo thù cho ca ca mình, nhưng bị người chặn lại, hơn nữa còn gian sát nàng ta nữa. Có chuyện này không?”.

Mô hôi lập tức chảy ròng ròng trên trán Đường Thiên Hải: “Người... đó là chuyện của nhà chúng ta, không cần người quản”.

“Vậy thì tốt”. Trang Hoài Phi nói: “Chuyện của nhà người ta không quản nữa, nhưng Phi Điều Tẩu Âm Hà Phi Phàm của Hạ Tam Lạ Hà gia thì sao? Y nghiên cứu ra được một loại mê dược có thể khiến người ta tạm thời mất đi năng lực chiến đấu, gọi là Băng Hỏa Tam Trùng Thiên, nhưng bất hạnh thay, Hà Phi Phàm lại coi đệ đệ của người

là minh hữu, nói cho y biết bí mật ngày, vậy là lại bị Đường Lang đoạt mất, cả tính mạng cũng bị y hại mất. Chuyện này người cũng có phần mà. Còn nữa, Nhất Phủ Tổng Chung Từ Mặc Nhiên trong Phi Phủ Đội đã sáng tạo ra một kỹ thuật phi phủ, gọi là Đại Khổ Đầu, cũng bị lệnh đệ mô phỏng không chút khách khí. Đồng thời, y còn lấy Băng Hỏa Tam Trùng Thiên mà Hà Phi Phàm chế ra tăng thêm dược lực, trở thành một loại độc mà võ công người bị trúng càng cao thì càng trí mạng, lấy Từ Mặc Nhiên ra làm vật thí nghiệm, độc sát y”.

Y ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Đó đương nhiên chính là Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên. Hôm nay người vốn cũng định dùng loại độc dược đó để độc chết Thiết Thủ và Tạ Mộng Sơn”.

Lúc này, tất cả đều đưa mắt nhìn Đường Thiên Hải đầy khinh bỉ.

Cả gương mặt Đường Thiên Hải co giật liên hồi: “Đệ đệ ta độc sát họ Hà, họ Dư, liên quan gì đến họ Trang nhà người?”.

Hà Nhĩ Mông đột nhiên lên tiếng: “Ta chính là họ Hà!”.

Đường Thiên Hải giờ mới tỉnh ngộ: “Người...”.

Hà Nhĩ Mông nói tiếp: “Nhưng Hà Phi Phàm không phải là đồng bào huynh đệ với ta”.

Đường Thiên Hải giờ mới gỡ được tảng đá đè nặng trong lòng: “Vậy thì tốt...”.

Hà Nhĩ Mông đột nhiên bồi thêm một câu: “Nhưng ta vẫn là họ Hà”.

Đường Thiên Hải nghe mà kinh hãi ngẩn ra mất một lúc.

Trang Hoài Phi nói: “Bất kể họ gì, ta cứu Ngô Thiết Dục là hợp tình, giết Đường Lang là hợp lý, có phải không, ta hành sự tuy tàn độc, tàn nhẫn, nhưng rất chú ý đến bốn chữ “hợp tình hợp lý”. Huống hồ, xưa nay ta rất thông hận những kẻ đi ăn cắp sáng tạo của người khác. Tất cả các phát minh, sáng tạo đó đều là thành quả của bao nhiêu khó khăn khổ sở, tận tâm tận lực, vậy mà y không cảm ơn lấy một tiếng đã cướp đoạt chiếm làm của mình, loại người ấy cho dù không đích thân giết người, nhưng cũng chẳng khác gì giết chết người ta rồi”.

Hà Nhĩ Mông xen miệng vào một câu: “Lão đại chỉ đánh trọng thương Phi Thiên Đường Lang, người giết hấn là ta... đương nhiên là dùng Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên cộng với kịch độc để giết y rồi”.

Đường Thiên Hải chỉ thấy tóc gáy dựng ngược, chỉ đành run run giọng nói: “Hấn... nói ra thì cũng đáng chết... nhưng ta không phải là hấn”.

Hà Nhĩ Mông đột nhiên đổi giọng nói: “Vừa rồi không phải ngươi cũng dùng Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên để ám toán hay sao?”.

Đường Thiên Hải lấp bắp nói: “Ta... ta không biết Băng Hỏa thì ra là của Hà Phi Phàm sáng chế ra... đáng chết! Không không không, đáng đánh...”.

Hà Nhĩ Mông vẫn âm trầm nói: “Đúng, là đáng chết”.

Y vốn là một kẻ luôn cúi mặt cúi đầu, tựa như một con cá sấu luôn ẩn mình trong bùn đất, nhưng bản tính lại vô cùng hung tàn bạo liệt, chúng nhân đến giờ mới nhận ra y là một kẻ thâm trầm, cô tịch hơn nữa sát tính lại cực cao. Nay y đột nhiên đổi giọng nhu hòa như vậy, càng khiến cho Đường Thiên Hải cảm nhận được đại họa đã lâm đầu, đã đi đến đường cùng.

Cả Tạ Mộng Sơn cũng cảm thấy bất diệu.

Vì vậy y quyết định “giã dựa”, cao giọng nói: “Đường Thiên Hải đáng chết, nhưng ngươi đối xử với ta như vậy, là không công bằng”.

Tâm tình Trang Hoài Phi dường như tốt hơn lúc này rất nhiều: một người đã làm hết những chuyện cần làm, đương nhiên tâm trạng cũng thoải mái hơn, thế nên y chẳng hề chau mày lấy một cái, chậm rãi hỏi: “Thế nào là không công bằng?”.

Tạ Mộng Sơn nói: “Xưa nay ta chưa từng bạc đãi ngươi”.

Trang Hoài Phi gật đầu.

Tạ Mộng Sơn lại nói tiếp: “Ta đã coi ngươi là tâm phúc”.

Trang Hoài Phi không biểu lộ gì.

Tạ Mộng Sơn lại kể tiếp: “Ta còn muốn gả con gái cho ngươi nữa”.

Trang Hoài Phi không nói gì.

Tạ Mộng Sơn phần nộ nói tiếp: “Nhưng ngươi lại chỉ coi trọng ân điển của Ngô Thiết Dục”.

Trang Hoài Phi vẫn chú ý nghe.

“Vừa rồi ngươi nói hợp tình hợp lý, điều này chẳng hợp tình mà cũng không hợp lý, càng không nói gì đến nghĩa khí!” Tạ Mộng Sơn thở hỗn hển nói tiếp: “Ngô Thiết Dục đã cùng đường mặt lộ, trời đất thần linh cùng phần nộ, người người chửi mắng, không còn đường nào mà đi, còn ta thì luôn tín nhiệm ngươi, bồi dưỡng ngươi, coi trọng ngươi, kỳ vọng ở ngươi, ngươi đối đãi với ân nhân như vậy sao?”.

5. Mạt lộ

“Không sai”. Trang Hoài Phi gật đầu vô tư nói: “Tạ đại nhân đúng là ân nhân của ta”.

Y đột nhiên thẳng thắn thừa nhận như vậy cũng khiến Tạ Mộng Sơn có chút dở khóc dở cười, trong lòng thấp thỏm, không biết ý đối phương thế nào.

“Người đối đãi với lão đại không tệ”. Hà Nhĩ Mông đứng bên cạnh lấy việc luận việc nói, “Có điều, chỉ sợ khó lòng mà khống chế nổi đám nhân vật giang hồ và các huynh đệ trong nha môn. Lão đại cùng ăn cùng ở với đám tiểu tốt cấp thấp nhất, đồng cam cộng khổ, ăn thứ cháo như nhau, uống thứ rượu như nhau, ngủ dưới đất như nhau, hành quân tác án đều đi bộ như chúng nhân, chẳng những không cưỡi ngựa, mà còn đeo bao phục hành trang nặng như mọi người, thậm chí còn mang vác lương thực hộ thuộc hạ, chia sẻ khó khăn với sĩ tốt. Người trong nha môn bọn ta có ai ngã bệnh, lão đại đều đích thân sắc thuốc chăm sóc, cả tiền cho đại phu lão đại cũng trả giúp, còn mình bị bệnh thì lại không có tiền mua thuốc. Lao đầu Lương Trụ Hạ mắc bệnh lạ, hai mắt mù tịt, cả ngày nằm trên giường, nên sống lưng bại liệt, nếu không đi lại thì sẽ thối rữa, thế nên sau khi làm xong việc công, lão đại đều đến đỡ y đi lại cho tới sáng. Trong phủ có một nha sai già, tên Trần Thượng Hạ, vì nhiều năm cưỡi ngựa phi báo tin tức nên đã mưng mủ hết cả phần dưới, hôi thối vô cùng, đau đớn đến chết đi sống lại, vậy mà mỗi ngày lão đại đều thay y hút mủ tiêu độc... đại khái chắc người chưa từng nghe đến đám tiểu tốt Lương Trụ Hạ, Trần Thượng Hạ này đúng không?”.

Hồng Miêu tiếp lời: “Ta là tiểu nhân, lại càng là tiểu nhân vật, đại nhân ngài đừng trách tên tiểu nhân ta đây lắm mồm, đa sự. Cả vùng Võ Công này, vốn chỉ toàn do đám thân hữu của đại nhân ngài nắm các chức vị quan trọng, khi lão đại của chúng ta đến mới dần dần mới điều được đám chỉ biết ngồi ăn không đó đi, mời người có tài về thay thế, hơn nữa lại dùng các thủ đoạn cương liệt, dả kích tội phạm, nghiêm khắc để trừng trị lũ thổ hào ác bá, duy trì pháp kỷ, kẻ nào ý thể làm càn, biết pháp phạm pháp đều bị trị tội thích đáng, khiến cho bách tính trong huyện có được cuộc sống bình yên như huyện Mi bên cạnh. Trước đây, người người đều oán thán lầm than, còn giờ đây, người người đều vỗ tay khen ngợi, nói đại nhân là thanh thiên đại lão gia. Huynh đệ trong nha môn ai nấy đều giỏi giang, không ai là không tuân thủ pháp kỷ. Đến cả tri phủ Cao Dương đại nhân cũng phải nhìn bản huyện bằng con mắt khác, nhưng lão đại của ta thì đến giờ vẫn chỉ mới là tổng bộ đầu, vẫn chỉ là một bộ khoái, vừa mới ngóc đầu lên thì đã bị dấn xuống, nếu không đại nhân ngài đâu có điều Đường tướng quân đến để làm đối

trọng với lão đại chứ? Người nói xem, đại nhân người tốt hay là xấu? Là trọng dụng hay là khinh dụng? Rốt cuộc là ân nhân, hay là cũng như chúng ta, chỉ bất quá là tiểu nhân mà thôi?”.

Tạ Mộng Sơn càng nghe, sắc mặt càng nhợt nhạt.

Giờ trong lòng y thật sự nhủ thầm: hai kẻ không biết cất nhắc này đúng là lắm mồm, lắm lời, lắm miệng, lắm thị phi!

Có điều bất luận thế nào, y cũng phải qua được cửa này rồi mới tính! Nếu để đám người này tạo phản thành công, chỉ sợ y không còn đường sống nữa!

Vì thế y chỉ cười khan một tiếng, cười khan như ho khan vậy: “Trang bộ đầu, người đương nhiên là người tài giỏi, vì vậy ta mới trọng dụng người! Trang bộ đầu đương nhiên là một bộ khoái được lòng người, thế nên mới có nhiều bộ hạ đứng ra bảo vệ mình như thế... điểm này thì hạ quan không nhìn nhầm, hà, đúng là không nhìn nhầm mà”.

Thiết Thủ lên tiếng. Chàng không nhịn được mà phải lên tiếng.

Nói mấy lời từ tận đáy lòng.

Chàng thở dài: “Trang huynh!”.

Trang Hoài Phi vội đáp: “Thiết huynh!”.

Thiết Thủ nói: “Nghe nói vậy, Trang huynh ở đây nhậm chức chưa được mấy năm mà đã có thành quả như vậy, thật không dễ chút nào!”.

Trang Hoài Phi cười đáp: “Nhưng nói gì thì nói cũng không bằng được Thiết huynh. Thiết huynh làm đại sự, phá đại án, còn ta thì chỉ làm những chuyện không đâu thôi. Huynh làm chuyện gì cũng có người lưu ý, truyền khắp thiên hạ; còn ta hành sự thì không đáng kể rằng, nhiều lắm cũng chỉ có huynh biết ta biết trời biết đất biết mà thôi”.

Thiết Thủ lắc đầu: “Không đúng. Trang huynh đã xây dựng được trị an ở địa phương, bảo vệ cuộc sống thanh bình của bách tính, điều này mới là cần nhất, thực nhất, cũng là tài giỏi nhất”.

Trang Hoài Phi cười cười: “Nhưng Thiết huynh làm việc ở nơi cao, ở chỗ sáng, bất luận làm việc gì cũng lập tức truyền khắp thiên hạ, sự bán công bồi. Đương nhiên là vì Thiết huynh có thực lực, có tài cán. Nhưng còn ta thì hành sự ở chỗ thấp, trong bóng tối, làm gì cũng vô cùng vất vả, nhưng việc thì nhiều mà công thì ít”.

Thiết Thủ tất nhiên nghe ra được ẩn ý trong lời nói của y: “Trang huynh so sánh như vậy là không công bằng, cũng không công đạo, hơn nữa lại quá tự coi thường mình rồi, vì dân thỉnh mệnh, đi trước sĩ tốt, điểm này thì Trang huynh làm còn xuất sắc hơn ta

hiều. Người dân trong huyện được an cư lạc nghiệp, Trang huynh không phải có công đầu hay sao? Hành thiện không cầu người biết, đó mới là thiện nhân chân chính”.

Trang Hoài Phi cảm thán thở dài: “Chẳng phải vậy sao? Vì vậy, ta mới vẫn chỉ là một tiểu bộ khoái trong huyện nha mà thôi”.

Thiết Thủ ngắt lời y nói: “Nhưng lại được người người ủng hộ, bộ thuộc liệu chết bảo vệ... về điểm này thì một chút hư danh của Thiết mỗ còn lâu mới bì kịp”.

Tạ Mộng Sơn chen miệng vào nói: “Thế thì đúng rồi. Nếu không có ta tài bồi, thì ngày nay y làm sao được như vậy giờ, sao có thể như rồng ra biển lớn, tận hết sở trường cơ chứ? Vậy mà y đối đãi với ân nhân như thế đấy!”.

Lần này thì Thiết Thủ không nhịn nổi nữa, chàng lạnh lùng chỉ trích: “Tạ đại nhân mỗi lời đều nói tài bồi y, giúp đỡ y, nhưng sự thực thì không có ngài, có lẽ thành công hơn đúng không? Không có y, liệu ngài có được như bây giờ không? Rốt cuộc là ngài thực lòng tài bồi Trang huynh hay là đá kích, đè nén? Ngài đối với y tốt nhiều hơn hay tệ nhiều hơn? Tội của ngài lớn hay công của ngài lớn đấy?”.

“Nhưng...”. Tạ Mộng Sơn lắp bắp, “Ta còn gả nữ nhi cho y mà”.

“Nhưng,” Thiết Thủ lạnh lùng phản bác: “Vừa rồi lúc ngài tưởng là đã chế trụ được y, còn nói không đời nào gả thiên kim cho một tên giặc kia mà”.

Tạ Mộng Sơn lập tức biến sắc, tức giận mà không thể phát tác, chỉ găm ghè nói: “Thiết Du Hạ, ngươi có ý gì? Ngươi không vạch chỗ xấu của hạ quan ra để Trang bộ đầu giết ta thì không yên à?”.

“Ngài chỉ tham tâm, giả dối, nhưng tội không đáng chết”. Thiết Thủ đột nhiên cảm thấy trên người mình dường như có gì dị dạng, tựa như nước đang sôi, muốn phun ra ngoài miệng bình vậy, chàng bèn trầm khí, nuốt lời lại, chậm rãi nói tiếp: “Ta cho rằng Trang huynh vẫn không nên làm những chuyện như vậy”.

Hồng Miêu vừa nghe đã gắt giọng quát: “Thiết Thủ, ngươi dựa vào cái gì mà quản chuyện này!”.

Hà Nhi Mông cũng lạnh lùng nói: “Thiết nhị gia, giờ ngươi cũng khó mà tự bảo, tốt nhất hãy tiết kiệm sức đi thì hơn”.

Trang Hoài Phi không biểu lộ gì, nhưng trong mắt đã lộ thần sắc giới bị, nói: “Không có gì, huynh cứ nói đi”.

Thiết Thủ nói: “Ngô Thiết Dục phạm pháp, tội không thể tha, huynh bảo vệ hắn, là hại chính mình, cũng làm hỏng cả đại sự”.

“Rì rào rì rào” bên ngoài vang lên một trận gió mạnh.

Gió núi.

Thổi mạnh.

Vùng Thái Bạch Sơn này khí hậu vốn không ổn định, thường có gió mạnh, khiến người ta liên tưởng đến mùa thu.

Bên ngoài Ngu Hàng có rất nhiều trúc, mỗi khi gió núi thổi đến lại mang theo một trận rì rào.

Trang Hoài Phi nghiêm mặt nhìn Thiết Thủ: “Huynh có biết Ngô Thiết Dục bắt đầu giúp ta từ khi nào không?”.

Thiết Thủ lắc đầu.

Lúc lắc đầu, chàng mới nhận ra cổ mình đã có thể cử động.

Lẽ nào độc dược chàng trúng đã từ từ bị hóa giải?

Vậy tại sao bọn Trang Hoài Phi không có cảm giác gì?

Hay là bọn họ đánh giá cao dược lực, độc tính?

Chàng đã có thể hoạt động trở lại, vậy không biết đám người Tạ Mộng Sơn, Đường Thiên Hải có vậy không?

Trang Hoài Phi có phòng bị không?

Gió càng mạnh, càng dướm về thê lương, mưa phùn lạnh buốt.

Như khóc như than.

“Từ khi còn rất nhỏ, Ngô Thiết Dục đã tài bồi cho ta. Ông ấy đã tốn không ít công phu để mài sắc nhuệ khí, bồi dưỡng chí khí, huấn luyện võ công, rèn luyện nhẫn nại. Ta có thể làm công sai, hơn nữa còn mấy lần đắc tội với kẻ có quyền thế trong triều mà không chết cũng đều nhờ ông ấy bảo vệ, lần đó sư huynh Vô Tình của huynh muốn bắt ta, cũng là nhờ Ngô đại nhân đứng ra bảo hộ, nên mới qua được chuyện, mỗi lần ta đắc tội với đám quyền quý là ông ấy lại tìm cách lo lót, điều ta đi nơi khác”.

“Ta hiểu, y đã nhận ra huynh là bậc anh hùng từ thuở hàn vi”. Thiết Thủ trầm giọng nói: “Nhưng pháp luật và nhân tình không thể đem nói lẫn với nhau được. Huynh là bộ khoái, lại càng không thể vì tư tình, vì vẹn toàn tiểu nghĩa mà để kẻ ác tiêu điều ngoài phòng pháp luật”.

“Mẹ ta hai mắt đều mù lòa, cũng nhờ ông ấy tương trợ nên ta mới yên tâm mà ra ngoài hành sự, tra án”. Trang Hoài Phi tràn đầy cảm xúc nói, “Ông ấy biết pháp phạm

pháp, sát nhân phong hỏa, cướp của đoạt tài, thậm chí còn diệt cỏ tận gốc, tàn sát đồng đẳng... nhưng, thực ra, chỉ cần ông ấy gọi ta một tiếng, ta cũng sẽ từ bỏ tất cả, bán mạng cho ông ấy... nhưng ông ấy vẫn không muốn ta rước họa vào thân”.

Thiết Thủ thở dài một tiếng, lòng thầm nhủ: “Có thể là y vẫn đề phòng, không muốn huynh tham dự thì sao!” Nhưng nhất thời chàng cũng không biết nên nói gì cho phải, không không biết có nên nói hay không, nói ra liệu có làm Trang Hoài Phi thương tâm hay không nữa.

“Cả việc ta có thể đến Võ Công huyện nhậm chức cũng là do ông ấy giới thiệu”. Trang Hoài Phi bần thần nhớ lại, “Ông ấy thường đến thăm ta, vì nể mặt ông ấy, nên Ta đại nhân mới dùng lễ đãi ta... dù sao thì lúc ông ấy còn làm quan, xấu tốt gì cũng là thượng ty của Ta đại nhân đây”.

Điểm này thì Thiết Thủ cũng biết.

Chợt thấy Hà Nhĩ Mông quay sang gật đầu với Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi cũng đưa mắt nhìn Hồng Miêu gật đầu.

“Huống hồ,” Trang Hoài Phi nói tiếp: “Ngô đại nhân giờ đã cùng đường...”.

“Đó là mặt lộ”. Ngữ khí của Trang Hoài Phi tràn đầy bi phẫn: “Một người ở tuổi ấy phải đối mặt với tuyệt lộ, với tử lộ, ta làm sao nhẫn tâm bỏ rơi ông ấy, làm sao có thể bội phản ông ấy trong lúc này?”.

“Anh hùng mặt lộ!”.

Trang Hoài Phi lại thở dài một tiếng, hai hàng lông mày như chất chứa bao ưu phiền. Y đưa tay vỗ nhẹ lên hai đùi.

“Là mặt lộ, nhưng không phải anh hùng...”. Thiết Thủ cải chính: “Trang huynh, ta có chuyện muốn tương cáo”.

“Huynh cứ nói!”.

“Huynh phải cẩn thận”. Thiết Thủ nói, “Ta cảm giác công lực của ta sắp hồi phục...”.

Lời còn chưa dứt.

Bởi vì chưa nói hết.

Đường Thiên Hải đã như một con cá mập, phát động thế công điên cuồng hung mãnh.

Tả thủ của y “phi” ra một thứ gì đó trông như đồng bùn nhão, vừa mới xuất thủ đã bốc lên một mùi nồng nồng đắng ngắt.

Hữu thủ y “bắn” ra một đạo bạch quang, “phốc” một tiếng.

Một lưỡi búa.

Đây đều là sát thủ của y, một chiêu lưỡng thức, hai lộ cùng tiến, cùng lúc thi triển.

Y muốn liều mạng.

Y muốn nhất kích tất sát.

Bởi vì nếu thất thủ, đây cũng có thể là “mạt lộ” của y.

Không ngờ y lại phục hồi được năng lực chiến đấu còn nhanh hơn cả người có nội lực thâm hậu nhất ở đây là Thiết Thủ.

- o O o -